

A Fővárosi Ítéletábra az ifj. dr. Hajnal László ügyvéd által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek a Vigh és Társa Ügyvédi Iroda által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen kölcsön visszafizetése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2019. december 18. napján kelt 6.P.20.922/2018/26. számú ítélete ellen az alperes által 29. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg felperesnek 15 nap alatt 1.079.500 (azaz egymillió-hetvenkilencezer-ötszáz) Ft perköltséget és a Magyar Államnak külön felhívásra 2.500.000 (azaz kétmillió-ötszázezer) Ft fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

A felperes keresetében 50.000.000 Ft tőke és ennek 2016. január 1. napjától a kifizetésig a jegybanki alapkamattal egyező mértékű késedelmi kamat, továbbá perköltség megfizetésére kérte kötelezni az alperest a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (rég Ptk.) 523. § (1) bekezdése és az 526. § (1) és (2) bekezdése alapján. Csatolta a felek között 2008. szeptember 25-én írásban létrejött kölcsön és jelzálogszerződést, állította, hogy az alperes a kölcsönt a szerződés szerint nem fizette vissza.

Az alperes a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte. Elsődlegesen arra hivatkozott, hogy a perbeli szerződés kölcsönre vonatkozó része színlelt, a jelzálogjog alapításra vonatkozó része a felek valódi akaratán alapuló szerződés. Előadta, hogy a felek az alperes ügyvezetése alatt álló M. Kft. és a felperes között létrejött ügynöki megbízási szerződést leplezték, amelyben a felperes arra vállalt kötelezettséget, hogy a M. Kft. tulajdonában álló 100.000 m² alapterületű f-i ingatlant 40 euró/m² áron értékesíti 5 %, várhatóan 50.000.000 Ft sikerdíjért. Hivatkozott a régi Ptk. 207. § (6) bekezdésére és hangsúlyozta, hogy a színlelt szerződés semmis, azt a leplezett szerződés alapján kell megítélni. Mivel a felperes az ingatlant nem tudta értékesíteni a megbízási tartama alatt, ezért megbízási díj nem illeti meg a Ptk. 474. § (1) és 478. § (1) bekezdése értelmében. Másodlagosan arra hivatkozott, hogy a szerződésben foglaltak ellenére semmilyen tartozása nem állt fenn a felperes felé, kifejtette, hogy a felperessel a szerződést megelőzően maradéktalanul elszámolt.

Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 50.000.000 Ft-ot és ezen összeg után 2016. január 1. napjától a kifizetés napjáig a jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatot.

A határozat tényállásában megállapította, hogy a felek között az 1980-as évek végétől baráti és üzleti kapcsolat állt fenn, ennek keretében különböző szóbeli és írásbeli megállapodásokon alapuló pénzmozgások történtek. A felperes mint hitelező és az alperes mint adós 2008. szeptember 25-én

kölcsön- és jelzálogszerződést kötött, amelynek 1. pontja szerint a hitelező a kölcsönszerződést tartalmazó okirat aláírását megelőzően - az alperes által is elismerten - több részletben átadott az alperesnek 50.000.000 forintot pénzkölcsön jogcímén. A 2. pontban az alperes kötelezettséget vállalt a kölcsön összegének 2015. december 31-ig történő visszafizetésére. A felek rögzítették, hogy a kölcsön a felek között fennálló kapcsolatra tekintettel mentes az ügyleti kamat alól. A 4. pont szerint amennyiben az alperes 2015. december 31-ig a kölcsönt teljes egészében nem egyenlíti ki, késedelembe esik, és a 2016. január 1-én fennálló tartozása után ettől a naptól kezdődően a jegybanki alapkamattal egyező mértékű késedelmi kamatot tartozik fizetni. Az 5. pontban rögzítették, hogy az adós felróható késedelme esetén a hitelező a késedelem 120. napjától jogosult az adóshoz intézett írásbeli nyilatkozatával a szerződés azonnali hatályú felmondására. A felmondás a fennálló tartozást a közlés kézbesítésének napjával azonnal és egy összegben esedékessé teszi a késedelmi kamatokkal együtt. A 6. pontban a felek a kölcsönösszeg és járulécai biztosítására jelzálogjogot alapítottak az adós tulajdonát képező **F. hrsz1.** helyrajzi számú ingatlan tulajdoni lapjának II/4. sorszám alatt bejegyzett 3672/10000 és a II/12. sorszám alatt bejegyzett 226/10000 tulajdoni illetőségre. A jelzálogjogot az ingatlan-nyilvántartásba bejegyezték.

Az adós a kölcsön lejáratáig a kölcsönösszeget nem fizette vissza. A hitelező 2016. január 18-án kelt levelében felszólította az adóst a kölcsönösszeg visszafizetésére. Az adós 2016. február 9-én kelt válaszlevelében rögzítette, hogy semmilyen összeggel nem tartozik, nem is tartozott, és kérte, hogy a hitelező a jelzálog jog törléséhez szükséges nyilatkozatot haladéktalanul adja ki részére. A hitelező 2016. május 30-án a szerződést azonnali hatállyal felmondta.

Az elsőfokú bíróság határozatának jogi indokolásában megállapította, hogy a felek között kölcsönszerződés jött létre a régi Ptk. 523. § (1) bekezdésének megfelelően.

Rögzítette, hogy az írásba foglalt kölcsönszerződés a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 325. § (1) bekezdés e) pontjának megfelelő teljes bizonyító erejű magánokirat, amellyel szemben a Pp. 265. § (1) bekezdése alapján az alperesnek állt érdekében annak bizonyítása, hogy a kölcsönszerződés színlelt, az a **M. Kft.** és a felperes közötti, a **f-i** ingatlan értékesítésére vonatkozó sikerdíjas ügynöki szerződést leplezi.

Megállapította, hogy az alperes által állított ügynöki szerződésről okirat nem készült, ekörben az alperesi állítást **V. É.** tanú vallomása támasztotta alá, ezt azonban nem tekintette tárgyilagossnak. A kölcsönszerződést készítő ügyvéd tanúvallomását sem tartotta elégségesnek annak bizonyításához, hogy mindkét szerződő fél akarata arra irányult, hogy a kölcsönszerződéssel színleljék az ügynöki megbízási szerződést.

Az alperes másodlagos hivatkozásával összefüggésben rögzítette, hogy az alperesnek állt érdekében bizonyítani, hogy a felperes által átadott valamennyi pénzösszeggel elszámolt. Megállapította, hogy a kölcsönszerződést megelőzően keletkezett csatolt iratokra vonatkozó - a felek által tett - eltérő tényelődások és a tanúvallomások nem voltak alkalmasak az alperes állításának alátámasztására, így a kölcsönszerződés tartalmának megdöntésére sem.

Mivel az alperes azt nem állította, hogy a kölcsönszerződés megkötését követően a kölcsönösszeget visszafizette, megállapította, hogy a szerződésben meghatározott visszafizetési határidő eltelt, ezért a régi Ptk. 523. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperest a kölcsönösszeg visszafizetésére. A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a jogvita eldönthető volt, ezért - sürgősségének okán - mellőzte a további tanúk meghallgatását. A késedelmi kamat megfizetéséről a szerződés 4. pontja alapján rendelkezett.

A Pp. 83. § (1), 81. § (5) és 82. § (3) bekezdése alapján a felperes perköltségének megfizetéséről nem rendelkezett, figyelemmel arra, hogy nem csatolt költségjegyzéket.

Az alperes fellebbezésében elsődlegesen kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a felperes keresetének elutasítását, valamint a felperes első- és másodfokú perköltségben való marasztalását. A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét a Pp. 369. § (3) bekezdés a), c) és d) pontjában határozta meg. Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet megállapításai iratellenesek és a bíróság a bizonyítékokat okszerűtlenül mérlegelte. Másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására való kötelezését kérte perköltségének megállapítása mellett. E körben a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét a Pp. 369. § (1) bekezdésében jelölte meg.

Perköltségét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (IM rendelet) 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján kérte megállapítani az elsőfokú eljárásra 3.200.000 Ft + áfa értékben a csatolt megbízási szerződés alapján. A másodfokú eljárásra költségigényét az IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján terjesztette elő, csatolta költségjegyzékét.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, hogy a felperes által a részére, illetőleg a **M. Kft.** részére átadott összegek nem kölcsönök, mivel azokkal soha nem rendelkezett, mindig a felperes utasításának megfelelően számolt el; összekeverte a magánfelek és a gazdasági társaság közötti jogviszonyokat, mivel a perben nem álló **M. Kft.** és a felperes közötti pénzügyi és gazdasági kapcsolatot is magánkölcsönnek állította be a felperes; és jogellenesen mellőzte a felek közötti korábbi pénzügyi, gazdasági viszony vizsgálatát. Hangsúlyozta, hogy a perbeli szerződés hivatkozik a felek közötti, az aláírást megelőző pénzügyi átadására. Mivel a kölcsönszerződés megkötését megelőzően keletkezett iratokra a felperes hivatkozik a kölcsönösszeg tényleges átadásának igazolása érdekében, azok vizsgálata jogszerűen nem mellőzhető. Jelentőséget tulajdonított annak, hogy a bíróság nem vette figyelembe a **M. Kft.**-vel fennálló ügynöki, gazdasági kapcsolatot, ezért okszerűtlenül jutott arra a következtetésre, hogy a felperes soha nem végzett ügynöki tevékenységet. Állította, hogy a felek éppen felperes kérésének és érdekének megfelelően leplezték az ügynöki megállapodásokat és biztosították jelzáloggal annak 50.000.000 Ft-os jutalékát. Relevanciával bír a felperes és a **M. Kft.** által kötött, de meghíusult ingatlan adásvételi szerződés és előszerződés is.

Kifejtette, hogy az ítélet indokolása nem tér ki a felperesnek az ügy eldöntése szempontjából lényeges nyilatkozataira és nem tisztázza azok ellentmondásait, különösen a kölcsön eredetére és forrásaira, továbbá a felperes által kétféleképpen előadott kölcsönnek a lakás vételárán felüli 25.000.000 Ft-os részének az eredetére.

Álláspontja szerint az elsődleges védekezése tekintetében azt kellett bizonyítania, hogy az ügynöki szerződéssel kapcsolatos díjigényt leplezték a felek a perbeli szerződéssel. Az e körben előterjesztett bizonyítékok mérlegelését az elsőfokú bíróság leegyszerűsítve arra szűkítette, hogy **V. É.** tanúvallomását kizárta a bizonyítékok közül anélkül, hogy azt egyéb okirati bizonyítékokkal és további tanúvallomásokkal összevetette volna. Megítélése szerint az elsőfokú bíróság nem tett eleget az indokolási kötelezettségének a körben, hogy a tanú vallomását mely részében találta elfogultnak. Kifogásolta a tanúvallomás pontatlan rögzítését is. Kifejtette, hogy **V. É.** vallomását közvetetten több egyéb bizonyíték is alátámasztotta. A leplezett szerződés tartalma tekintetében **V. É.** tanúvallomását alátámasztotta **Sz. I.** fellebbezésben ismertetett tanúvallomása, a felperes fellebbezésben ismertetett nyilatkozatai, a **M. Kft.** napi pénztárjelentései és kiadási pénztárbizonylatai, valamint **T. I.** fellebbezésben ismertetett tanúvallomása. Az ügynöki díj alperes

által állított mértékét valóban csak **V. É.** tanúvallomása támasztotta alá, azonban a tanúvallomás nem tartalmaz önellentmondásokat. Minderre figyelemmel az elsődleges védekezésének megfelelően a bíróság rendelkezésére álló bizonyítékok együttes és megfelelő mérlegelése alapján álláspontja szerint megállapítható, hogy a leplezett szerződés 50.000.000 Ft alperesi ügynöki sikerdíjra vonatkozott, amelyre azért nem tarthat igényt a felperes, mert az ingatlant nem sikerült eladnia.

A másodlagos védekezése arra irányult, hogy a perbeli szerződésbe foglalt tartozás egyáltalán nem állt fenn a szerződés aláírása ellenére. Hangsúlyozta, hogy a kölcsöntartozás keletkezéséhez tényleges pénzmozgással járó tevékenységet kell végezni, ennél fogva jelentősége van annak, hogy a szerződés szerint a kölcsön összege nem a szerződés aláírásakor, hanem a szerződés aláírását megelőzően több részletben került átadásra. A felperes már a keresetében megjelölte pontosan, hogy miből ered a kölcsön, és ennek alátámasztására csatolt olyan okiratokat, amelyek nem az alperes mint adós és a felperes közötti jogviszonyt, hanem a **M. Kft.** és a felperes közötti jogviszonyt feltételezték. Hangsúlyozta, hogy a felperes a válasziratában kizárólag olyan összegekre hivatkozik a kölcsöntartozás alapjaként, amit saját állítása szerint sem az alperesnek, hanem a **M. Kft.**-nek utalt. Ilyen előzmények után a bizonyítékok okszerűtlen mérlegelése vezetett az ítéletben foglalt jogellenes megállapításokra, miszerint a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem volt lehetséges feltárni a felek közötti jogviszonyokat, illetőleg egy-egy összeg átutalásának, átadásának jogcíméről a peres felek eltérő nyilatkozatokat tettek és ezért az okiratok nem alkalmasak a kölcsönszerződés tartalmának megdöntésére. A felperes állításaiból és a csatolt okiratokból egyértelműen az állapítható meg, hogy az alperesnek a felperes által felsorolt forrásokból magánszemélyként kizárólag a **K.** utcai lakás eladásából származó 25.600.000 Ft-os vételár került átadásra, amiből bizonyítottan 720.000 Ft jutalékot az ingatlanközvetítőnek fizetett meg az alperes, és a vételár fennmaradó részét 2002. május 22-én a felperes részére átadta ügyvéd által ellenjegyzett megállapodásban, ezzel megszűnt magánszemélyként minden elszámolási kötelezettsége a felperes felé. A **M. Kft.** 2002. május 22-én szintén elszámolt a felperes felé 16.274.363 Ft-tal, amelyet a felperes elismert. Ezt követően a felperes adásvételi szerződést kötött 2002. május 24-én a **M. Kft.**-vel a **F. hrsz2. hrsz.**-ú gyepterület 1/2 tulajdonjogának megvételére 13.000.000 Ft vételárért, ennek a bejegyzését azonban a földhivatal elutasította. Ezért kötöttek a felek egy elővásárlási szerződést 2002. szeptember 13-án ugyanezen terület megvásárlására és a szerződés megkötésével egyidejűleg megfizetett 25.000.000 Ft foglalt a felperes. Megjegyezte, hogy a szerződés kifejezetten a **K.** utcai lakás vételárát jelöli meg foglalt forrásaként. A felperes elállt a szerződéstől, ennek megfelelően a **M. Kft.** visszafizette a 25.000.000 Ft foglalt kétszeresét akként, hogy a felperes 2005. május 31-én aláírt jegyzőkönyvben elismerte a 25.000.000 Ft foglalt átvételét készpénzben, majd a **M. Kft.** további 25.000.000 Ft-ot fizetett meg igazoltan átutalással. Ezt a felperes közjegyző előtt tett nyilatkozatában elismerte, ezzel a felperes felé a **M. Kft.** elszámolási kötelezettsége is megszűnt. Az elszámolás áttekinthetősége érdekében külön táblázatot csatolt.

Előadta, hogy a 2019. május 6-ai tárgyaláson a bíróság megengedte a felperes számára, hogy a perfelvételi szak lezárását követően új bizonyítékot csatoljon. Ezen a tárgyaláson az alperes felmutatott egy számszaki összefoglalást tartalmazó iratot, kérte a bíróságot, hogy hívja fel ennek elektronikus csatolására, a bíróság ezt azonban nem tette lehetővé. Kérte a felperes által utóbb csatolt okiratnak a bizonyítékok közül történő kirekesztését. A bizonyítási eljárás berekesztésekor kérelem ellenére sem engedélyezte az alperesi képviselő részére a bíróság, hogy jogi álláspontját szóban összefoglalhassa, és nem is jegyzőkönyvezte. Álláspontja szerint a bizonyítás felvételének módja, illetőleg a felek által gyakorolható jogosultságok tekintetében a bíróság megsértette a Pp. 278. § (3) és (4) bekezdését, a bizonyítékok értékelése és mérlegelése során pedig a Pp. 279. § (1) és (2) bekezdését.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte és az alperes másodfokú perköltségben való marasztalását költségjegyzék csatolása mellett.

Álláspontja szerint a Pp. 369. § (3) bekezdésében foglaltak nem valósultak meg, az elsőfokon eljáró bíróság körültekintően vizsgálta a felek által előadottakat. A tényállás, de annak előzményei is kellő súllyal lettek tisztázva és figyelembe véve az elsőfokú eljárás során.

Állította, hogy kizárólag a felek által 2008. szeptember 25-én aláírt teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalt kölcsönszerződést kellett figyelembe vennie a bíróságnak. Az alperesnek kellett bizonyítania annak színleltségét, aminek azonban nem tudott eleget tenni, a szerződést készítő ügyvéd nyilatkozata sem tartalmazott erre vonatkozó állítást. Az alperes több csatolt okiratban is elismerte a tartozását, ennek rendezésére a **M. Kft.**-nek nem volt módja. A magánszemélyek között fennálló tényleges jogi helyzet rendezésére kötötték meg a felek 2008 szeptemberében ügyvéd előtt a kölcsönszerződést. Az alperes félrevezetően hivatkozik a 25 éven át fennálló ügynöki kapcsolatra, továbbra is fenntartotta azon állítását, hogy nem végzett ilyen tevékenységet az alperes számára. A **f-i** ingatlan átruházása sem valósult meg, a szerződések alkalmatlanok voltak a bejegyzésre, az előszerződésben foglaltak nem valósultak meg, az ingatlan a **M. Kft.** tulajdona volt, így ezzel a magánfelek közti jogviszonyt nem lehetett rendezni. Az Egyenleg megnevezésű dokumentumot az alperes -által is elismerten- saját kézzel írta, és levezette a fennálló 50.000.000 Ft-os tartozását. Nem tartotta életszerűnek, hogy az alperes által megjelölt ügynöki szerződésben hivatkozott 5 %-os jutalék pont 50.000.000 Ft-ra jöjjön ki.

A tanúk meghallgatásával összefüggésben az elsőfokú bíróság értékelésével értett egyet. Hangsúlyozta, hogy a perbeli szerződést az alperes által választott ügyvéd készítette, nyilvánvalóan azt elmagyarázta, ezután az alperes önként, jogi tájékoztatás birtokában aláírta a perbeli szerződést. Az alperes a fellebbezésében is elismeri, hogy a **M. Kft.** és a felperes közötti elszámolás 2007. augusztus 13-án lezárult, éppen ezért volt szükség egy olyan nyilatkozatra a felek között, ami a magánszemélyek között fennálló tartozást rögzíti. Helyesen jutott tehát az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy az alperes nyilatkozata és bizonyítékai nem alkalmasak a kölcsönszerződés tartalmának megdöntésére.

A 70.000 euró átvételéről szóló elismervényt a kereset mellékleteként csatolta a felperes, és a bíróság felhívására újból becsatolta. Azért vette az ebben foglaltakat figyelembe a bíróság, mert az alperes tárgyaláson elismerte az aláírását. Az alperes számításának csatolását a felperes nem ellenezte azzal együtt, hogy ez a perfelvételi szak lezárását követő új bizonyítékként lett előterjesztve. Az elsőfokú bíróság tehát a bizonyítási eljárást az eljárási szabályoknak megfelelően folytatta le, az alperes a kölcsönszerződésben foglaltak megdöntésével összefüggő bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget.

Az alperes fellebbezése nem megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, helytálló jogi következtetéssel a jogszabályoknak megfelelő döntést hozott.

A Fővárosi Ítéltábla elsődlegesen a Pp. 369. § (1) bekezdésben rögzített eljárásjogi felülbírálati jogkörében eljárva a fellebbező fél által megjelölt eljárásjogi szabálysértéseket vizsgálta.

Annyiban alapos az alperes fellebbezése, hogy az érdemi tárgyaláson új bizonyíték nem terjeszthető elő, csak az utólagos bizonyítás szabályainak (Pp. 220. §) megfelelően. A felperes által felmutatott 70.000 euró átvételéről szóló elismervény becsatolása nyilvánvalóan nem az utólagos bizonyítás szabályai szerint történt, ezért ezt a bíróságnak a Pp. 220. § (7) bekezdése értelmében figyelmen kívül kell hagynia. Ugyanakkor megfelelt az elsőfokú bíróság eljárása a Pp. 220. §-ában foglalt rendelkezéseknek, amikor az alperes által hivatkozott számszaki levezetést tartalmazó irat csatolását figyelmen kívül hagyta.

Rámutat az ítélet tábla arra, hogy a felperes által az eljárási szabályoknak nem megfelelően csatolt a 70.000 euró átvételéről szóló elismervényt, mint bizonyítékot az elsőfokú ítélet indokolása szerint a bíróság nem értékelte, azokat az egyéb peradatokkal nem vetette egybe, azaz annak kifejezett felhasználására nem került sor. A Fővárosi Ítélet tábla megállapította, hogy ugyan az elsőfokú eljárás során az új bizonyíték becsatolása az elsőfokú eljárás szabályainak megsértésével történt, ez azonban az ügy érdemi eldöntésére nem hatott ki, ennél fogva az ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló fellebbezési kérelem a Pp. 381. § értelmében megalapozatlan.

Alaptalanul sérelmezte az alperes fellebbezésében azt is, hogy az elsőfokú bíróság nem engedélyezte a tárgyalás berekesztését megelőzően számára jogi álláspontjának összefoglalását, illetve erre irányuló kérelmét nem is jegyzőkönyvezte.

Az elsőfokú bíróság eljárása megfelelt a tárgyalás berekesztésének szabályairól szóló Pp. 224. §-ának, amelynek (2) bekezdése értelmében csupán figyelmeztetni kell a feleket a tárgyalás berekesztése előtt. Rámutat az ítélet tábla arra, hogy az új eljárásjogi szabályok értelmében a felek a tényállításra, jogállításra, kérelemre, illetőleg a bizonyítékokra és a bizonyítékok értékelésére vonatkozó nyilatkozataikat - mivel azok a Pp. 183. §-a értelmében perfelvételi nyilatkozatoknak minősülnek - a perfelvételi szakban terjeszthetik elő. Az érdemi tárgyalás során az eljárási szabályok szerint nincs mód további - akár a bizonyítási eljárás lefolytatását követő bizonyítékok értékelésére vonatkozó - nyilatkozatok előterjesztésére. Tekintettel arra, hogy a felek által előadott nyilatkozatok a bíróság rendelkezésére álltak, nem sértett eljárási szabályt az elsőfokú bíróság, amikor nem engedélyezte az alperes számára jogi álláspontjának szóbeli összefoglalását.

Megalapozatlan az alperes fellebbezése a körben is, hogy elsődleges védekezése tekintetében az elsőfokú bíróság megsértette a Pp. 279. § (1) és (2) bekezdését, továbbá okszerűtlenül mérlegelte a bizonyítékokat. Alperes elsődleges védekezése körében állította, hogy a perbeli kölcsönszerződés színlelt, az a **M. Kft.** és a felperes közötti ügynöki megbízási szerződést leplez, amelyben a felperes arra vállalt kötelezettséget, hogy a **M. Kft.** tulajdonában álló **f-i** ingatlant 40 euró/m² áron értékesíti 50.000.000 Ft sikerdíjért. A régi Ptk. 207. § (6) bekezdése értelmében a színlelt szerződést a leplezett szerződés alapján kell megítélni. Ahogyan arra az elsőfokú bíróság is helyesen rámutatott, a színlelt szerződést csak valamennyi ügyletkötő fél tudatos akaratának megfelelő magatartása hozhatja létre, ezért az alperes elsődleges védekezésének jogilag releváns tényei körében a leplezett szerződés részletes tartalmát, és a leplezett szerződés létrehozására irányuló közös akaratot kellett vizsgálni. A leplezett szerződés részletes tartalmára vonatkozóan kizárólag **V. É.** tanú vallomása állt rendelkezésre. Nem vitás, hogy a tanú a releváns tény körében közvetett tudomással bírt. A tanúvallomás értékelése során a bíróság vizsgálhatja annak bizonyító erejét, amelynek körében figyelembe veheti a tanú közvetlen hozzátartozói minőségét, és egyéb érintettségét. Nem sértette meg a Pp. 279. §-ában foglalt bizonyítás eredményének mérlegelésére vonatkozó eljárási szabályokat az elsőfokú bíróság, amikor a szabad mérlegelés eredményének kialakítása során a tanúvallomás hiteltérdemlő voltát vizsgálta, értékelte, és nyilvánvalóan a közvetlenség elvéből is kiindulva kirekesztette azt a bizonyítékok köréből. Alperes fellebbezése tehát e körben sem alapos. Ugyanakkor rámutat a Fővárosi Ítélet tábla arra, hogy **V. É.** tanúvallomása szerint nem a **M. Kft.** és a

felperes, hanem az alperes és a felperes között jött létre az ügynöki szerződés (25. sorszámu jegyzőkönyv 3. oldal 6. bekezdés).

Az alperesnek az elsődleges védekezéséből eredően nemcsak a leplezett szerződés tartalmát kellett bizonyítania, hanem azt is, hogy a felperes akarata is a kölcsönszerződés leplezésére és a megbízási szerződés létrehozására irányult. E körben - a fellebbezésben hivatkozottaktól eltérően - nem volt jelentősége a felperesnek a M. Kft.-vel fennálló korábbi gazdasági kapcsolatának, és a felperes által végzett ügynöki tevékenységnek, mivel ezen tények még közvetetten sem bizonyítják kétséget kizáró módon a felperesnek - az írásba foglaltaktól eltérő - szerződéses akaratát. A rendelkezésre álló adatok alapján tehát még közvetett bizonyítékok útján sem állapítható meg a perbeli szerződés színleltisége, az bizonyítatlan maradt, amelynek következményeit az alperesnek kell viselnie a Pp. 265. § (1) bekezdése értelmében.

Minderre figyelemmel a rendelkezésre álló adatokból - különösen a színlelésre irányuló közös akarat bizonyítatlanságának hiányából eredően - az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat okszerűen mérlegelve jutott az alperes elsődleges védekezésének megalapozatlanságára.

Az alperes másodlagos védekezésével összefüggésben a Fővárosi Ítéltábla - az elsőfokú bírósággal összhangban - megállapította, hogy a perbeli kölcsönszerződés keltét megelőző időszakban keletkezett okiratok a tartozás fenn nem állásának alátámasztására, a kölcsönszerződés tartalmának megdöntésére nem alkalmasak. Alperes másodlagosan arra hivatkozott, hogy a szerződést megelőzően felperessel elszámolt, azaz a felperessel szemben fennálló fizetési kötelezettségének teljesítéssel eleget tett. Rámutat a Fővárosi Ítéltábla arra, hogy önmagában az alperesnek a felperes felé különböző jogcímenek fennálló fizetési kötelezettsége kölcsönszerződést megelőző időszakban történő teljesítésének igazolása még nem eredményezi a 2008-ban keletkezett kötelem, a kölcsönszerződésben foglalt kötelezettség teljesítéssel történő megszűnését, arra is figyelemmel, hogy a régi Ptk. 277. § (1) bekezdése szerint a szerződést a tartalmának megfelelően kell teljesíteni. Amennyiben az alperes állítása szerint fizetési kötelezettségét teljesítette a szerződés aláírását megelőzően, nyilvánvalóan az ezt követő, 2008. szeptember 25-én kelt 50.000.000 Ft kölcsön 2015. december 31. napjáig történő megfizetésére vonatkozó kötelezettségvállalás aláírásának indokait, és a perbeli szerződés megszűnésére (érvénytelenségére, vagy nem létezésére) vonatkozó jogi érvelését elő kell terjesztenie, azonban a másodlagos védekezése minderre nem terjedt ki. Ebből kiindulva nem volt jelentősége a kölcsön eredetére vonatkozó felperesi nyilatkozatok tisztázásának.

A fentiekre figyelemmel az alperesnek az elsőfokú ítélet anyagi jogi megalapozatlanságára való hivatkozása nem alapos, ezért a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 369. § (1) és (3) bekezdésében rögzített felülbírálati jogkörében eljárva az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése értelmében helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 364. § alapján alkalmazandó 83.§ (1) bekezdése alapján köteles a pernyertes felperes perköltségét megfizetni, amelynek körében a Fővárosi Ítéltábla a felperes által felszámított ügyvédi munkadíjat vette figyelembe, és az ügyvédi munkadíj mértékét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés b) pontja és (5) bekezdése értelmében állapította meg 850.000 Ft + 229.500 Ft áfa, azaz összesen 1.079.500 Ft-ban.

Az alperes a költségfeljegyzési jogára tekintettel le nem rótt, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 46. § (1) bekezdésének megfelelő 2.500.000 Ft fellebbezési illetéket a Pp. 102. § (1) bekezdése értelmében köteles viselni.

Budapest, 2020. április 30.

Dr. Darákné dr. Nagy Szilvia s.k.
a tanács elnöke

Dr. Sági Zsuzsanna s.k.
előadó bíró

Takácsné dr. Kükáló Judit s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő